

Krajský úřad Olomouckého kraje
Odbor dopravy a silničního hospodářství
Jeremenkova 40a, 779 00 Olomouc

Sp. zn.: KÚOK/61769/2024/ODSH-SD/9149

Olomouc 07.10.2024

Č. j.: KUOK 115003/2024

Vyřizuje: Mgr. Alena Římská

Počet listů: 4

Telefon: 585 508 590

Počet příloh: 0

Datová schránka: qiabfmf

Počet listů/svazků příloh: 0

E-mail: posta@olkraj.cz

ROZHODNUTÍ

Krajský úřad Olomouckého kraje v přenesené působnosti podle § 67 odst. 1 písm. a) zákona č. 129/2000 Sb., o krajích (krajské zřízení), ve znění pozdějších předpisů, jako příslušný správní orgán podle § 89 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, přezkoumal podle § 89 odst. 2 správního řádu odvolání obviněného pana [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] (dále jen „obviněný“), proti rozhodnutí Městského úřadu Hranice, Odboru vnitřních věcí, č. j. OVV/72099/23-19 PMI, ze dne 16.04.2024, kterým byl uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 31.12.2023 (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že jako provozovatel vozidla tovární značky [REDAKCE] registrační značky [REDAKCE] [REDAKCE] v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovené zákonem o silničním provozu. K porušení zákona došlo tím, že dne 28.06.2023 v 09:23 hodin na pozemní komunikaci v obci Hranice VII – Slavíč, silnice I/47, v úseku začínajícím poblíž domu č. p. 1 a končícím poblíž domu č. p. 65, ve směru jízdy na obec Lipník nad Bečvou, neznámý řidič při řízení výše uvedeného vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci, stanovenou zákonem o silničním provozu na 50 km/h, kdy byla vozidlu v měřeném úseku automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy, silničním rychloměrem UnicamSPEED (výr. č. CAM22008981), naměřena rychlost jízdy 64 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h z naměřené hodnoty řidič vozidla jel nejnižší skutečnou rychlostí 61 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci nejméně o 11 km/h. Tímto jednáním neznámý řidič porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se jednání, které vykazuje znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.

Za výše uvedený přestupek byla obviněnému v souladu s § 125f odst. 4 ve spojení s § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 1.700 Kč. Podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní

Podle § 90 odst. 5 správního řádu se odvolání **zamítá** a napadené rozhodnutí Městského úřadu Hranice, Odboru vnitřních věcí, č. j. OVV/72099/23-19 PMI, ze dne 16.04.2024, **se potvrzuje**.

Krajský úřad Olomouckého kraje, Odbor dopravy a silničního hospodářství (dále jen „odvolací správní orgán“), obdržel odvolání obviněného proti rozhodnutí Městského úřadu Hranice, Odboru vnitřních věcí (dále jen „správní orgán prvního stupně“), č. j. OVV/72099/23-19 PMI, ze dne 16.04.2024, kterým byl obviněný uznán vinným ze spáchání přestupu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, za což mu byla uložena pokuta ve výši 1.700 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

Správní orgán prvního stupně nejprve vyzval provozovatele vozidla k uhrazení určené částky podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu nebo sdělení údajů totožnosti řidiče. Výzva byla obviněnému doručena do vlastních rukou dne 14.08.2023. Obviněný určenou částku nezaplatil, avšak sdělil totožnost řidiče vozidla, kdy uvedl, že vozidlo řídí pan [REDACTED]. Dne 07.09.2023 bylo zahájeno řízení podle §125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu se sděleným řidičem, kdy mu bylo doručeno oznámení o zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání na den 04.10.2024. Dne 27.09.2023 obdržel správní orgán prvního stupně vyjádření v rámci něhož sdělený řidič mj. uvedl, že se projednání přestupku nezúčastní. Dne 04.10.2023 se konalo ústní jednání v nepřítomnosti sděleného řidiče v souladu s § 80 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky, neboť tento se k projednání přestupku nedostavil a jeho omluva nebyla posouzená jako náležitá. Dne 06.10.2023 vydal správní orgán prvního stupně usnesení o zastavení řízení o přestupku řidiče podle § 86 odst. 1 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky, neboť spáchání přestupku nebylo sdělenému řidiči prokázáno. Usnesení bylo sdělenému řidiči doručeno dne 11.10.2023 a nabylo právní moci dne 27.10.2023. Správní orgán prvního stupně pokračoval v řízení vydáním příkazu ze dne 12.11.2023, kterým byl obviněný uznán vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Příkaz byl

obviněnému doručen dne 11.12.2023 do vlastních rukou. Obviněný proti příkazu dne 19.12.2023 podal k poštovní přepravě včasný odpor. Tímto byl příkaz zrušen a správní orgán prvního stupně pokračoval v řízení tím, že obviněného vyrozuměl o provádění dokazování mimo ústní jednání dne 24.01.2024 a následně tento termín odložil na 27.03.2024, neboť první písemnost byla obviněnému doručena až po termínu nařízeného pro provádění důkazů mimo ústní jednání. Dne 16.04.2024 se konalo provádění důkazů mimo ústní jednání. Správní orgán prvního stupně následně přistoupil k vyhotovení rozhodnutí o přestupku č. j. OVV/72099/23-19 PMI, ze dne 16.04.2024, které bylo obviněnému doručeno fikcí prostřednictvím datové schránky dne 29.04.2024.

Proti tomuto rozhodnutí podal obviněný dne 14.05.2024 odvolání ve kterém namítá následující odvolací námitky. V bodě č. 1 obviněný namítá nesprávný úřední postup správního orgánu prvního stupně, a to zejména s odkazem na to, že totožnost řidiče na výzvu sdělil a tento sdělený řidič se k přestupku písemně doznal, avšak správní orgán prvního stupně i přesto zahájil řízení s provozovatelem. Obviněný tak má za to, že řízení s provozovatelem bylo zahájeno protiprávně, neboť nebyly učiněny nezbytné kroky ke zjištění totožnosti řidiče. Dále namítl, že správní orgán prvního stupně obviněnému neumožnil seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, a tuto žádost zamítl. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu a metodiku Ministerstva vnitra má obviněný tento postup za nesprávný. V bodě č. 2 odvolání obviněný namítá nenaplnění formálního a materiálního znaku přestupku. Ze slovního spojení „měřený úsek“ obviněný vyvozuje, že se jedná o úsekové měření, kdy je nezbytné, aby byl tento úsek označen příčnou čarou přes jízdní pruh a připomíná definici úsekového měření. S odkazem na fotodokumentaci jím provozovaného vozidla argumentuje, že na snímku příčné čáry v daném úseku (tj. na vjezdu/ výjezdu) chybí. V souvislosti s naplněním formální stránky přestupku obviněný zpochybňuje následující: „i) *Není zřejmé, kde je daný úsek měření;* ii) *Není zřejmé, kde měl být řidič změřen. Popis místa je v rozporu s pořízenou fotodokumentací, neboť zcela chybějící příčné značení neumožňuje jasnou definici úseku měření;* iii) *Ať už byla rychlost změřena jakkoli, bylo to v rozporu s definicí úsekového měření, kterým tenhle úsek je;* iv) *Chybí taky potvrzení od PČR k měření a lze se domnívat, že místo nebylo schváleno k měření.*“ Ve vztahu k nenaplnění materiální stránky přestupku dále uvedl: „*rychlost byla změřena na rovném a přehledném úseku na 4 proužkové silnici... v části měřeného úseku se navíc nenachází zástavba, chodník natož přechod pro chodce, žádná škola, školka či domov seniorů či podobná zařízení a místo je dle mých informací účelově zneužíváno MÚ Hranice k navyšování městského rozpočtu...*“ Obviněný dále s odkazem na soudní judikaturu konstatuje, že se správní orgán prvního stupně se nedostatečně zabýval otázkou zavinění. Závěrem obviněný s odkazem na výše uvedené odvolací námitky navrhl, aby odvolací správní orgán napadené rozhodnutí zrušil a řízení o přestupku zastavil.

Správní orgán prvního stupně neshledal důvody pro vyhovění odvolání, a proto ho předal se svým stanoviskem odvolacímu správnímu orgánu. Odvolací správní orgán posoudil odvolání jako včasné a přípustné, neboť bylo podáno v zákonem stanovené 15denní lhůtě a osobou k tomu oprávněnou, tj. účastníkem řízení.

Odvolací správní orgán následně s ohledem na odvolací námitky obviněného založil do spisového materiálu podklady poskytnuté výrobcem rychloměru, společností CAMEA, spol. s r.o. (dále jen „společnost CAMEA“), tj. Vyjádření k posouzení výsledku měření ze dne 03.09.2024, které si odvolací správní orgán vyžádal ve skutkově obdobném případě (dále jen „vyjádření“) a situační plánek zachycující měřený úsek. Odvolací správní

orgán následně písemností č. j. KUOK 107366/2024, ze dne 12.09.2024 vyzval obviněného k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí a poučil jej o právu vyjádřit se k nim v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu, a to ve lhůtě 5 pracovních dní ode dne obdržení předmětné výzvy. Písemnost byla obviněnému doručena dne 23.09.2024 do jeho datové schránky. Poslední den tedy připadl na pondělí 30.09.2024. V této době se obviněný k nahlédnutí do spisu nedostavil ani se nevyjádřil.

Odvolací správní orgán následně přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy, v plném rozsahu v souladu s § 98 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky. Přitom dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.

K danému je třeba uvést, že k 01.01.2024 nabyl účinnosti zákon č. 271/2023 Sb., kterým byl novelizován zákon č. 361/2000 Sb., o provozu a pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, kterým mimo jiné došlo i ke změnám, které jsou spojeny s problematikou objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla podle § 125f a násl. Jedná se o změny především procesního charakteru (např. podmínky doručování výzvy provozovateli, podmínky učinění nezbytných kroků pro zjištění pachatele, podmínky vedení společného řízení, sjednocení výše určené částky atd.). Došlo však i úpravě či rozšíření skutkových podstat přestupků, jakož i k úpravě správního trestání. V souladu s § 2 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb. se odpovědnost za přestupek posuzuje dle zákona účinného v době spáchání přestupku; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, je-li to pro pachatele příznivější. V souladu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu se pro určení výše pokuty použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč. K procesním změnám odvolací správní orgán konstatuje, že správní řízení bylo zahájeno za účinnosti staré právní úpravy, a tedy novela zákona na procesní stránku věci nemá vliv. Co se týče posouzení správního trestu pokuty, odvolací správní orgán konstatuje, že postupoval podle zákona o silničním provozu účinného v době spáchání přestupku, tj. ve znění do 31.12.2023, neboť novější právní úprava není pro pachatele příznivější.

V souladu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Provozovatelem vozidla se dle § 2 písm. b) zákona o silničním provozu rozumí vlastník nebo jiná osoba, která je jako provozovatel zapsána v registru silničních vozidel podle zvláštního právního předpisu (tj. zákon č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů) nebo obdobné evidenci jiného státu. Přestupku podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se dopustí provozovatel tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.

V předmětném případě se jedná o skutek, kterého se dopustil neznámý řidič, při řízení výše specifikovaného motorového vozidla. Podezření ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu bylo zastaveno z důvodu, že spáchání přestupku nebylo sdělenému řidiči prokázáno. Zvláštní podmínku pro zahájení řízení obsahuje § 125f odst. 5 písm. b) zákona o silničním provozu, podle něhož „*obecní úřad obce s rozšířenou působností přestupek podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a řízení o přestupku*

zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno. V projednávaném případě obviněný využil práva sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu. Toto sdělení se považuje za podání vysvětlení. Správní orgán prvního stupně se sděleným řidičem zahájil řízení o přestupku a tohoto předvolal k ústnímu jednání. Písemnost „*oznámení o zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání*“ obsahovala mj. poučení o podmínkách konání ústního jednání v nepřítomnosti obviněného podle § 80 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky. Dne 27.09.2024 obdržel správní orgán prvního stupně od sděleného řidiče vyjádření v rámci něhož se sdělený řidič mj. omluvil z nařízeného ústního jednání, kdy jako důvod omluvy uvedl vysoké finanční a časové náklady, neboť se jednalo o osobu, která nežije na území ČR. Dne 04.10.2023 se konalo ústní jednání v souladu s § 80 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky v nepřítomnosti sděleného řidiče, neboť tento se k ústnímu jednání nedostavil a jeho omluva nebyla posouzena jako náležitá. Vzhledem k tomu, že se sdělený řidič k ústnímu jednání nedostavil a ke spáchání přestupku řidiče podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu se po řádné identifikaci a poučení o právu zákazu sebeobviňování nedoznal, kdy jinými důkazy o tom, že byl řidičem, správní orgán prvního stupně nedisponoval, nezbylo než přistoupit k zastavení řízení o přestupku řidiče v souladu s § 86 odst. 1 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky, neboť spáchání přestupku nebylo sdělenému řidiči prokázáno. Obviněný v odvolání namítá, že se sdělený řidič doznal písemně. K tomuto odvolací správní orgán konstatuje, že ačkoliv se sdělený řidič ve výše uvedeném vyjádření nepřímo „doznal“, kdy uvedl: „*Týmto priznávam, že som vozidlo [REDAKCE] šoféroval v čase údajného priestupku, teda 28.6.2023.*“, toto tvrzení měl uplatnit před správním orgánem prvního stupně v rámci standardního dokazování. V opačném případě takový typ „doznání“ nelze považovat jako důkaz. Předmětné vyjádření navíc ani není opatřeno vlastnoručním podpisem sděleného řidiče, což je jednou z podmínek řádného podání ve smyslu § 37 odst. 2 správního řádu. Odvolací správní orgán tedy s odkazem na výše uvedené konstatuje, že správní orgán prvního stupně postupoval v souladu se zákonem, přičemž námitky obviněného má za nedůvodné.

O spáchání přestupku provozovatele vozidla provedl správní orgán prvního stupně dne 27.03.2024 dokazování mimo ústní jednání, kdy byl přestupek obviněného dostatečně prokázán prostřednictvím listinných důkazů. Překročení nejvyšší dovolené rychlosti bylo zjištěno výstupem z automatizovaného technického prostředku bez obsluhy, silničním rychloměrem UnicamSPEED (výr. č. CAM22008981). Na pořízených snímcích je jasně a zřetelně vyobrazena registrační značky vozidla, jakož i další údaje (např. naměřená rychlost, místo a čas spáchání přestupku apod.). Přesnost měření silničního rychloměru je ověřena ověřovacím listem č. 8012-OL-70812-22, vydaným Českým metrologickým institutem dne 08.12.2022 (s datem platnosti do dne 07.12.2023). Z registru silničních vozidel byl následně ke dni spáchání přestupku ověřen provozovatel vozidla, tj. obviněný. Správní orgán prvního stupně tedy bez důvodných pochybností prokázal projednávaný přestupek a následně skutkový stav správně právně posoudil.

Ve vztahu k námitkám obviněného odvolací správní orgán dále odkazuje na vyjádření společnosti CAMEA a Certifikát o schválení typu měřidla č. 0111-CS-C009-19 vydaný českým metrologickým institutem (dále jen „certifikát“), na který toto vyjádření přímo odkazuje. Ve vyjádření je uvedeno: „*Snímky s čarami se používají u systémů, které měří úsekovou rychlost na základě měření rozdílu v čase detekce vozidla ve dvou bodech při známé vzdálenosti vymezené referenčními čarami na vozovce. V namítaném případě se však nejedná o tento případ, neboť pro měření rychlosti je zde využito jiného technického principu – měření radarem.*“ Vyjádření společnosti CAMEA dále přímo

odkazuje na certifikát, v němž je zřetelně uvedeno, že se jedná o měřidlo využívající pro měření a sledování vozidel radar. Na straně 5 certifikátu se uvádí: „*Rychloměr umožňuje měřit okamžitou rychlost vozidel nebo jejich průměrnou rychlost na úseku dlouhém typicky 15 až 100 m, přičemž délka úseku závisí na dosahu konkrétního radarového senzoru*“. Na straně 9 certifikátu, je pak uvedena ukázka dokumentace při měření okamžité rychlosti a při měření úsekové rychlosti (tj. obrázek 12). Předmětný rychloměr tedy měří v souladu s certifikátem úsekovou rychlost pomocí radaru a pro dokumentaci pořizuje v souladu s certifikátem pouze jeden hlavní dokumentační snímek, přičemž certifikát rychloměru neobsahuje jakékoli požadavky na čáry. Námitky obviněného tak odvolací správní orgán shledává s odkazem na výše uvedené za nedůvodné.

K namítanému nenaplnění materiálních znaků přestupku odvolací správní orgán odkazuje především na níže uvedené závěry soudní judikatury. **„Ustanovení § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu záměrně odkazuje pouze na znaky přestupku podle tohoto zákona. Součástí skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla tak nečiní ty znaky přestupku, které vyplývají z obecné právní úpravy přestupkové odpovědnosti či analogicky aplikovaných zásad trestního práva. Ke zkoumání těchto znaků je dán prostor v řízení o přestupku řidiče vozidla, nikoliv však v řízení o přestupku provozovatele vozidla (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016-46). Uvedené ustanovení nelze vykládat tak, že správní orgány jsou v řízení o přestupku provozovatele vozidla povinny zjišťovat, zda byly naplněny všechny předpoklady přestupkové odpovědnosti řidiče vozidla. Prokazování, zda jednání řidiče bylo v rozporu se zákonem v řízení o přestupku provozovatele vozidla, by odporovalo subsidiaritě odpovědnosti za přestupek provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek řidiče vozidla (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016-35). Obzvláště u přestupků, jejichž naplnění nevyžaduje zavinění, nebudou mít okolnosti obvykle zkoumané v souvislosti s konkrétní společenskou nebezpečností... Objektivní odpovědnost provozovatele vozidla nevylučuje potřebu posouzení materiálního znaku přestupku. Prostor pro jeho posouzení je však, s ohledem na nemožnost zhodnocení jednání řidiče, skutečně omezen, jak konstatoval krajský soud. Z napadeného rozhodnutí je navíc patrné, že žalovaný se materiálním znakem přestupku zabýval. Ztotožnil se se závěry judikatury, podle nichž jednání označené zákonem jako přestupek běžně naplňuje rovněž materiální znak přestupku; v případě ohrožovacích přestupků totiž postačuje pouhé ohrožení zájmů chráněných zákonem (již citovaný rozsudek č. j. 1 As 237/2015-31) ...“** (k tomuto např. rozsudek Nejvyššího správního soudu 2 As 212/2020-26, ze dne 20.01.2021, dostupný na www.nssoud.cz). Z citované judikatury tedy vyplývá, že pod pojem „*znaky přestupku podle tohoto zákona*“ lze podřadit pouze formální znaky skutkové podstaty přestupku uvedené v zákoně o silničním provozu. Formální znak přestupku byl naplněn porušením zákonem stanovené povinnosti podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, tzn. provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Odvolací správní orgán má s odkazem na výše uvedené odvolací námitku za nedůvodnou, neboť došlo k naplnění formálního, jakož i materiálního znaku přestupku. Naplnění materiální stránky pak bylo shledáno v jednání neznámého řidiče, který porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, a to nerespektováním nejvyšší dovolené rychlosti v obci stanovené zákonem o silničním provozu na 50 km/h, kdy tuto rychlost překročil nejméně o 11 km/h (Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h), což není banální překročení rychlosti, kdy takové jednání mohlo ohrozit ostatní účastníky silničního provozu.

V souvislosti s posouzením materiální stránky přestupku obviněný dále uvedl, že: „v části měřeného úseku se navíc nenachází zástavba, chodník natož přechod pro chodce, žádná škola, školka či domov seniorů či podobná zařízení...“ Odvolací správní orgán náhledem do veřejně přístupných mapových portálů mapy.cz dne 01.10.2024 (<https://mapy.cz/letecka?source=addr&id=10155942&ds=1&x=17.6555831&y=49.5408775&z=19>) ověřil místo měření, přičemž se jedná o silnici I. třídy na níž lze předpokládat zvýšený provoz, kdy po pravé straně (ve směru jízdy řidiče, tj. směr Lipník nad Bečvou) se nachází souvislá zástavba. V blízkosti místa měření se dále nachází přechod pro chodce, světelná křižovatka a autobusová zastávka. Je tedy zcela evidentní, že tvrzení obviněného se nezakládá na pravdě.

K námitce obviněného, tj. správní orgán prvního stupně se nedostatečně zabýval otázkou zavinění, odvolací správní orgán konstatuje, že přestupek provozovatel podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu je založen na objektivní odpovědnosti, tzn. provozovatel je za protiprávní jednání odpovědný bez ohledu na zavinění. „Odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu je věcně opodstatněna tím, že právě na provozovateli vozidla, kterým je buď vlastník, nebo jiná osoba se souhlasem vlastníka, zpravidla závisí, kdo vozidlo užívá. Protože **provozovatel vozidla odpovídá za správní delikt bez ohledu na zavinění**, jeho odpovědnost primárně neslouží potrestání řidiče, který porušil některou z povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích.“ (nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 15/1, ze dne 16.05.2018, dostupný na nalus.usoud.cz)

K námitce obviněného, tj. správní orgán prvního stupně mu neumožnil seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí podle zákona č. 106/1999 Sb., odvolací správní orgán konstatuje následující. Správnímu orgánu prvního stupně byla v průběhu řízení o přestupku provozovatele vozidla doručena žádost o poskytnutí informace dle zákona č. 106/1999 Sb., kdy se obviněný s odkazem na tento zákon domáhal kopie spisového materiálu. Správní orgán prvního stupně následně obviněného vyznamenal, že jeho žádost dle obsahu vyhodnotil jako žádost o nahlížení do spisu podle § 38 správního řádu. Dále uvedl, že zákon č. 106/1999 Sb., se nevztahuje na poskytování informací, pokud jejich poskytování upravuje zvláštní zákon, tj. v nyní projednávaném případě správní řád. Tento závěr dovodila i soudní judikatura: „žádá-li žadatel (včetně účastníka řízení) o zaslání kopie celého spisu, jde podle obsahu o žádost o nahlédnutí do spisu podle § 38 správního řádu, a je proto třeba postupovat v režimu tohoto ustanovení jako zvláštní úpravy ve smyslu § 2 odst. 3 informačního zákona (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 As 38/2007 - 78, nebo ze dne 13. 12. 2012, č. j. 7 Ans 18/2012 - 23). (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 124/2017-21, ze dne 12.04.2018, dostupný na www.nssoud.cz). Odvolací správní orgán tak v postupu správního orgánu prvního stupně neshledává pochyb a odvolací námitku má za nedůvodnou.

Spisový materiál dále obsahuje písemnost „Seznam míst určených Policií České republiky k výkonu oprávnění Městské policie Hranice k měření rychlosti motorových vozidel stacionárním radarem v souladu s ustanovením § 79a zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů.“, která opravňuje městskou policii k měření vozidel v daném úseku. Podle § 24b odst. 1 zákona o obecní policii je obecní policie oprávněna, je-li to potřebné pro plnění jejích úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonu. Podle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii platí, že jsou-li k pořizování záznamů

podle odstavce 1 zřízeny stálé automatické technické systémy, je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit. Povinnost stanovená v § 24b odst. 2 se vztahuje i na automatizované technické prostředky používané obecní policií bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. O používání automatizovaných technických prostředků používaných obecní policií bez obsluhy byla veřejnost informována na webových stránkách města Hranice, kde jsou online zveřejněny seznamy míst k měření rychlosti vozidel, jakož i další písemnosti, např. ověřovací listy silničních rychloměrů. Odvolací správní orgán tyto skutečnosti ověřil dne 07.10.2024 náhledem na veřejně přístupné webové stránky města Hranice (dostupné na <https://www.mesto-hranice.cz/mereni-rychlosti-radarem>). Ze zákona o obecní policii ani jiných právních předpisů neplyne konkrétní způsob, jakým má být veřejnost informována o zřízení automatického technického systému k pořizování záznamů ve smyslu § 24b odst. 2 zákona o obecní policii; může se tak stát zveřejněním na úřední desce obce, na webových stránkách obce či obecní policie, případně i v periodiku dostupném na internetu nebo jiným vhodným způsobem; nelze přitom trvat na tom, aby musela obec prokazovat, že se s touto informací seznámil či mohl seznámit i sám pachatel přestupku, ať už materiálně či formálně (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 280/2019-39, ze dne 16.12.2019, dostupný na www.nssoud.cz). Lze tedy konstatovat, že podmínka informovat veřejnost o provádění měření rychlosti ve smyslu § 24b odst. 2 zákona o obecní policii byla splněna.

Závěrem lze shrnout, že správní orgán prvního stupně bez důvodných pochybností prokázal projednávaný přestupek a následně skutkový stav správně právně posoudil. Odvolací námítky byly shledány nedůvodnými.

V rámci přezkoumání věci odvolací správní orgán posoudil i výši uloženého správního trestu, kdy má za to, že je adekvátní závažnosti přestupku a míře jeho společenské nebezpečnosti s přihlédnutím k § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky. Správní orgán prvního stupně uložil správní trest pokuty při spodní hranici zákonem stanoveného rozpětí.

Odvolací správní orgán neshledal zákonné důvody, pro které by napadené rozhodnutí doplnil, změnil nebo zrušil, a proto v souladu s § 90 odst. 5 správního řádu podané odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

P o u č e n í

Proti rozhodnutí odvolacího správního orgánu se podle § 91 odst. 1 správního řádu nelze dále odvolat.

Mgr. František Pěruška
vedoucí odboru

Obdrží:

pan

[Redacted signature area]